

jest używany wyłącznie w połączeniu z nałożonym na niego słownym wspólnotowym znakiem towarowym i jeżeli połączenie tych dwóch znaków jest ponadto samo zarejestrowane jako wspólnotowy znak towarowy, pod warunkiem że różnice między postacią, w jakiej znak jest używany, a postacią, w jakiej został on zarejestrowany, nie zmieniają charakteru odróżniającego tego znaku w zarejestrowanej postaci.

- 2) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy nie został zarejestrowany w kolorze, jednak jego właściciel powszechnie używa go w konkretnym kolorze lub w konkretnej kombinacji kolorów, w związku z czym znaczna część odbiorców kojarzy ów znak z tym kolorem lub z tą kombinacją kolorów, to kolor lub kolory użyte przez osobę trzecią w oznaczeniu, któremu zarzuca się naruszenie praw do wspomnianego znaku, są istotne dla całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lub czerpania nienależnej korzyści w rozumieniu tego przepisu.
- 3) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż osoba trzecia używająca oznaczenia, któremu zarzuca się naruszenie praw do zarejestrowanego znaku towarowego, sama kojarzona jest przez znaczną część odbiorców z konkretnym kolorem lub z konkretną kombinacją kolorów, których używa w tym oznaczeniu, stanowi czynnik mający znaczenie dla całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i czerpania nienależnej korzyści w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel — Belgia) — Citroën Belux NV przeciwko Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

(Sprawa C-265/12) (¹)

(Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Ochrona konsumentów — Oferty wiązane obejmujące przynajmniej jedną usługę finansową — Zakaz — Wyjątki)

(2013/C 260/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Citroën Belux NV

Strona pozwana: Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Brussel — Belgia — Wykładnia art. 56 TFUE i art. 3 ust. 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) — Uregulowanie krajowe w dziedzinie ochrony konsumentów zakazujące w sposób ogólny, z zastrzeżeniem wyjątków wymienionych w wyczerpujący sposób, wszelkich ofert wiązanych obejmujących co najmniej jedną usługę finansową

Sentencja

Artykuł 3 ust. 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych”) oraz art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi państwa członkowskiego, takiemu jak przepis sporny w postępowaniu głównym, który przewiduje ogólny zakaz, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w wyczerpujący sposób w ustawie, kierowania do konsumenta ofert wiązanych, których co najmniej jeden z elementów jest usługą finansową.

(¹) Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Green Swan Pharmaceuticals CR, a.s. przeciwko Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát

(Sprawa C-299/12) (¹)

(Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia żywieniowe lub zdrowotne dotyczące żywności — Artykuł 2 ust. 2 pkt 6 — Pojęcie „oświadczenia o zmniejszeniu ryzyka choroby” — Artykuł 28 ust. 2 — Produkty opatrzone znakami towarowymi lub markami — Przepisy przejściowe)

(2013/C 260/29)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Green Swan Pharmaceuticals CR, a.s.

Strona pozwana: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 1 ust. 3, art. 2 ust. 2 pkt 6) i art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s. 9) — Pojęcie „oświadczenia o zmniejszeniu ryzyka choroby” — Oświadczenie zamieszczone na opakowaniu produktu, zgodnie z którym produkt ten „zawiera także wapno i witaminę D3, które przyczyniają się do zmniejszenia czynnika ryzyka w rozwoju osteoporozy i złamań”

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że oświadczenie zdrowotne można uznać za „oświadczenie o zmniejszaniu ryzyka choroby” w rozumieniu tego przepisu również w wypadku, gdy nie stwierdza ono wprost, iż spożycie określonej kategorii żywności, określonej żywności lub jednego z jej składników zmniejsza „znacząco” czynnik ryzyka w rozwoju choroby występującej u ludzi.
- 2) Artykuł 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1924/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 116/2010, należy interpretować w ten sposób, że przekaz komercyjny umieszczony na opakowaniu żywności może stanowić znak towarowy lub markę w rozumieniu tego przepisu, jeżeli podlega ochronie jako znak towarowy lub marka na podstawie właściwych przepisów. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie w świetle całości okoliczności faktycznych i prawnych rozpatrywanej sprawy, czy przekaz taki rzeczywiście stanowi chroniony znak towarowy lub markę.
- 3) Artykuł 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1924/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 116/2010, należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on wyłącznie żywności opatrzonej znakiem towarowym lub marką, które można uznać za oświadczenie żywieniowe lub zdrowotne w rozumieniu tego rozporządzenia, istniejących w takiej postaci przed dniem 1 stycznia 2005 r.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Metro Cash & Carry Danmark ApS przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-315/12) ⁽¹⁾

(Podatek akcyzowy — Dyrektywa 92/12/EWG — Artykuły 7–9 — Dyrektywa 2008/118/WE — Artykuły 32–34 — Wewnętrzny przepływ wyrobów objętych podatkiem akcyzowym — Rozporządzenie (EWG) nr 3649/92 — Artykuły 1 i 4 — Uproszczony dokument towarzyszący — Egzemplarz nr 1 — Działalność na zasadzie „cash & carry” — Wyroby dopuszczone do konsumpcji w jednym z państw członkowskich, przechowywane w celach handlowych w innym państwie członkowskim, oraz wyroby nabywane przez jednostki na własne potrzeby i przewożone przez te jednostki — Napoje alkoholowe — Brak obowiązku sprawdzenia przez dostawcę)

(2013/C 260/30)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Metro Cash & Carry Danmark ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia art. 7 ust. 4 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1), art. 34 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12) oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3649/92 z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego w wewnątrzpaństwowym przepływie produktów objętych podatkiem akcyzowym, przeznaczonych do konsumpcji w państwie członkowskim wysyłki (Dz.U. L 369, s. 17) — Podatek akcyzowy — Produkty nabywane przez osoby prywatne na ich własne potrzeby — Kwestia obowiązku zapewnienia przez przedsiębiorstwo z państwa członkowskiego, że otrzyma egzemplarz nr 1 uproszczonego dokumentu towarzyszącego w odniesieniu do sprzedaży w jego placówkach handlowych w tym państwie członkowskim wyrobów spirytusowych klientom pochodzącym z innych państw członkowskich, którzy dokonują zakupów po okazaniu karty klienta wydanej na firmę przedsiębiorstwa z innego państwa członkowskiego oraz w wypadku, gdy posiadacz karty odbiera wyroby spirytusowe na miejscu w celu ich przewiezienia osobiście do państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania

Sentencja

- 1) Artykuły 7–9 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, zmienionej dyrektywą Rady 92/108/EWG z dnia

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.